

tagender, der kan dominere Markedet, og at Projekter af samme Art som det paa Maglekildevej vilde opstaa overalt i Landet. Der burde derfor gribes ind paa mere effektiv Maade, end det hidtil var sket. I Stedet for var Nr. 2 og 3 i § 1 i Handelsministeriets Bekendtgørelse af 29. Juli 1943 blevet ophævet 7. Juli 1945, hvilket betød, at det nu var muligt at udvide Beboelsesbygninger, Forlystelsesetablissementer, Hoteller og Restauranter, Basarbygninger, Boder, Kiosker, Bade- og Lysthuse samt Garager. Selv Opførelse af permanente Plankeværker var tilladt. Kun med Hensyn til Opførelse af Sommerhuse, Feriehytter, Jagthytter o. l. bestod der et Forbud.

Indenrigsministeren svarede hertil, at dersom det projekterede Byggeri paa Maglekildevej var af Luksuskarakter, vilde der ikke blive ydet offentlige Laan til det, da det stedse har været en Betingelse for Statens Medvirken til Finansiering af Boligbyggeri, at Haandværkerudgifterne holdes paa et beskedent Niveau, og at Lejen ikke bliver for høj til, at den mindre-bemidlede Del af Befolkningen kan klare den. Saa kunde Projektet tænkes gennemført uden offentlig Støtte; men Materialer kan ikke købes uden videre, de tildeles gennem det af Handelsministeriet nedsatte *Byggenævnet*. Ethvert Byggeforetagende, som søger om Materialetildelem gennem Byggenævnet, bliver underkastet det, man kalder *materiale-mæssig Censur*, hvorved man søger at bringe Materialeforbruget ned til det mindst mulige. Under denne Censur har man særlig Opmærksomheden henvendt paa det materialekrævende Luksusbyggeri. For Boligbyggeriets Vedkommende havde Byggenævnet fulgt den Praksis ikke at bevilge Materialer til Huse, der var væsentligt større end de Huse, der kan gives Støtte til efter Byggestøttelovgivningen, og det samme gælder i al Almindelighed for Etagebyggeri, hvad angaar Lejlighedernes Størrelse. Ministeren mente derfor, det ikke i Øjeblikket var muligt at gennemføre et Luksusbyggeri, og at der heller ikke vilde blive det i den kommende Tid, hvorfor han ikke saa nogen Anledning til at foretage videre.

Forespørgeren gjorde heroverfor gældende, at man maatte give Byggenævnet mere vidtgaaende Beføjelser, saa at det blev i Stand til at lede Byggematerialerne hen til de Steder, hvor der er haardest Brug for dem. Det var med Henblik herpaa ganske nødvendigt, at der blev indført *Anmeldelsespligt med Hensyn til Byggematerialer*. »Jeg har ikke kunnet faa Beviser for, hvad der findes af Materialer i Selskabernes Eje, men jeg har en klar Forestilling om, at flere af de store Ejendoms-koncerner ligger inde med Materialer, som de først vil bruge, naar deres specielle Byggeforetagender kan komme i Gang. Jeg mener, at det vil være ganske nødvendigt hurtigst muligt at